

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

Հայաստանի Ավետարանի Հավատքի քրիստոնյաներ

Ամսաթիվ / Մայիս, 2010թ., N 5 (11)

ԽԱՐԱԳՐՈՒԹՅԱՆ ԿՈՂՄԻՑ

Միրելի՛ եղբայրներ ու քույրեր, սիրելի՛ ընթերցողներ: Մենք, ինչպես և աշխարհի բոլոր քրիստոնյաները, ամեն տարի նշում ենք Պենտեկոստեի տոնը: Այս տարի Պենտեկոստեն նշելու ենք մայիսի 23-ին:

Այս տարվա՝ 2010 թվականի մայիսը հատկանշական է մաև նրանով, որ լրանում է «Բարի լուր» թերթի հրատարակման մեկ տարին: Մեկ տարին փոքր ժամանակահատված է, բայց փառք Աստծուն, որ այդ կարճ ժամանակամիջոցում ընթերցողների մեջ երևաց Սուրբ Հոգու գործը: Մեզ համար շատ կարևոր է մեր ընթերցողների գնահատականը: Մենք սիրով հաշվի ենք առնում և հետազայում նույնպես հաշվի կառնենք ամեն մի դիտողություն: Շատ կարևոր է մաև, որ «Բարի լուրի» միջոցով մեր եղբայրության կողմից քարոզված Աստծո Խոսքը հասնի Հայաստանի ու Սփյուռքի բոլոր ընթերցողներին:

Մեզ համար ուրախալի է, որ «Բարի լուր» ամսաթերթը կարդում են մաև մեր եկեղեցուց դուրս գտնվող մարդիկ: Նրանցից շատերը թերթը կարդալով մխիթարվել են, ընդունել են Քրիստոսին և հիմա հաճախում են եկեղեցի:

Այսօր մեղքն ավելի ու ավելի է ծանրանում երկրի վրա, մարդիկ իրար նկատմամբ դաժանանում են ու չարանում, մոտենում հավիտենական կորստին: Ուստի, այսօր առավել շատ կարիք կա օգնելու նրանց, ովքեր տառապում են չարից, մեղքից և այս կյանքի տարբեր ցավերից: Պետք է օգնել, որ նրանք կարողանան գտնել այն միակ ճանապարհը, որը տանում է դեպի հավիտենական կյանք: Մենք ուզում ենք օգնել բոլոր կարիք ունեցողներին՝ գտնելու խաղաղություն, ուրախություն, ուզում ենք օգնել, որ նրանց սրտերը լուսավորվեն Քրիստոսի Ավետարանի ճշմարիտ լույսով:

Մեր թերթի տարածման նպատակն է Աստծո ժողովրդին օգնել ապրելու աստվածահաճո կյանքով, ունենալ սեր, խաղաղություն, լինել բարի, հավատարիմ, կարողանալ ներել միմյանց: Թերթի նպատակն է մաև Արքայության Ավետարանի սերմերը ցանել բոլոր այն ընթերցողների սրտերում, ովքեր դեռ չեն լուսավորվել կենդանի Աստծու լույսով ու գտնվում են խավարի մեջ:

Մենք շնորհակալություն ենք հայտնում մեր Տեր Աստծուն այս խաղաղ ժամանակների համար, որ Իրեն ծառայելու միջոցով երկնքում զանգեր դիզելու հնարավորություն ունենք:

Թո՛ղ Տերը օրհնի բոլոր ընթերցողներին:

[illegible]

ՊԵՆՏԵԿՈՆԱԼ

Պենտեկոստեն եղել է առաքյալների ժամանակ: Երբ Քրիստոսը հարություն առնելուց հետո Չիթենյաց լեռան վրա պատվերներ էր տալիս, ասաց աշակերտներին. «Երուսաղեմից չիեռանաք, հապա սպասեք Հոգի խոստմունքին՝ վերևից գործություն առնելու և իմ վկաներս լինելու համար»: Այս բաները խոսելուց հետո Հիսուսը համբարձվեց երկինք և ուղարկեց Սուրբ Հոգին: Աշակերտներն այդպես էլ արեցին, պահեցին Քրիստոսի պատվերը՝ սպասեցին: Երբ Պենտեկոստի օրը հասավ, բոլորը միաբան մեկտեղ էին, հանկարծակի երկնքից գործություն իջավ, և աշակերտները լցվեցին Սուրբ Հոգու գործությունով: Առանց գործյան նրանք չէին կարող Քրիստոսի մասին վկայել, այսինքն՝ նրանք կարող էին գործել, բայց ոչ մի արդյունք չէր լինի: Իսկ երբ նրանք սպասեցին այդ օրվան և Սուրբ Հոգին լեցունությամբ իջավ առաքյալների ու շատերի վրա, նրանք Աստծո գործյամբ ամեն օր քարոզում էին Արքայության Ավետարանը: Եվ արդյունքը երևաց, կարդում ենք **Գործք առաքելոց 2:41-47-ում**. «Ամենք, որ սրտանց ընդունեցին անոր խոսքերը, մկրտուեցան: Այն օրը երեք հազար հոգիի չափ ավելցան: Եվ միշտ առաքելներուն վարդապետութեան, միաբանութեան, հաց կտրելուն եւ աղոթելուն ետեւեն էին: Ամեն մարդու վրայ վախ ինկավ եւ առաքելներուն ձեռքով շատ հրաշքներ ու նշաններ գործուեցան: Բոլոր հավատացեալները մեկտեղ էին եւ ամեն բաներնին հասարակաց էր: Ստացուածքնին եւ ունեցած բաներնին կը ծախեին ու անոնց գինը կը բաժնեին ամենուն, որու որ բան մը պետք ըլլար: Ամեն օր միաբանութեամբ տաճարը երթալու ետեւէ էին եւ տուներնին հաց կը կտրեին ու կերակուրնին կուտեին ուրախութեամբ եւ սրտի միամտութեամբ: Աստուած կօրհնեին ու բոլոր ժողովրդին առջև շնորհք կգտնեին: Տերը օրէ օր փրկուածներ կավելացներ եկեղեցիին»:

Պենտեկոստեն արթնություն է բերում: Այնտեղ, ուր գործում է Սուրբ Հոգին, աստվածային գործությունը գործում է Խոսքի միջոցով, և առաջինը կատարվում է ապաշխարություն: Երբ Պետրոսը Սուրբ Հոգու գործյամբ Աստծո Խոսքը քարոզեց, այնպիսի մեծ գործ կատարվեց, որ մեկ քարոզի միջոցով երեք հազար հոգի ապաշխարեցին: Եվ ապաշխարության արդյունքում. *առաջինը՝* նրանք միշտ առաքյալների վարդապետության, Աստծո Խոսքի ողջամիտ վարդապետության, միաբանության ու հաց կտրելու հետամուտ էին: *Երկրորդ՝* ամեն մարդու վրա վախ ընկավ, որպեսզի հեռու լինեն մեղքից և անօրինությունից, առաքյալների ձեռքով շատ հրաշքներ ու նշաններ գործվեցին: Եվ գրված է, որ ամեն բան հասարակաց էր, այսինքն՝ ամեն մեկն իր շահը չէր փնտրում: Այստեղ կարդում ենք, որ բոլորն իրենց ունեցածը բերում և առաքյալների ոտքերի տակ էին դնում, տալիս էին կարիքավորին, նեղյալին, աղքատին. սա է արթնության արդյունքը: Ուրեմն ինչո՞ւ, երբ մարդ-

կանց սրտերը փոխվում են, նրանք իրենց շահը չեն փնտրում, այլ նայում են աղքատին, կարիքավորին, չքավորին: Գրված է, որ միշտ միաբանությամբ *աղոթքի ետեւէ էին* և սիրով ու հարազատությամբ իրար հետ հաց էին կտրում՝ ուրախությամբ ու սրտի միամտությամբ: Գրված է նաև, որ Տիրոջ փառքն այնքան շատ էր գործում, որ օրհնում էին Աստծուն ու ամբողջ ժողովրդի առջև շնորհք էին գտնում: Եվ գործյան ավիքն այնքան էր գործում, որ ոչ թե միայն այդ օրը երեք հազար հոգի ապաշխարեցին, այլև ամեն օր փրկվածների թիվն ավելանում էր:

Բայց եկե՛ք այսօր նայենք ու տեսնենք, թե որտեղ է փրկվածների թիվն ավելանում, և որտեղ՝ պակասում: Սա է Սուրբ Հոգու գործի արդյունքը՝ ապաշխարությունը, սեփական շահը չփնտրելը, մաքրությունն ու միաբանությունը: Այդ բոլոր կետերն այսօր էլ պետք է կատարվեն: Իսկ եթե այդպես չէ, թող նորից սկսվի այդ Պենտեկոստեն: Մենք աղոթում ենք, որ Պենտեկոստեն կրկնվի և Աստծո գործությունը գործի այնպես, ինչպես գործում էր առաքյալների ժամանակ, այսինքն՝ լինեն ապաշխարություն, նշաններ, հրաշքներ, բժշկություններ, սրտերի միաբանություն, միամտություն, նեղյալին հասնել և այլն: Մենք մեր աղոթքը պետք է շարունակենք ու ձգտենք, որ Սուրբ Հոգու արթնության կրակը բորբոքվի և բռնկվի ոչ թե մեկ անգամ, այլ անընդհատ, մինչև Տիրոջ գալուստը: Թող Աստված անհանգստություն դնի բոլոր հավատացյալների մեջ և օգնի, որ նրանք, նախ՝ սպասավոր եղբայրները, և ապա՝ մնացած ժողովուրդը, ավելի լրջորեն փնտրեն Աստծո երեսը, և Աստծուց բացի ոչ ոքի կամ ոչ մի բանի վրա իրենց հույսը չդնեն: Ուզում ենք, որ առաջին դարում եղած Պենտեկոստեն կատարվի նաև հիմա. առաջինը՝ խոսքն այնպես գործի լինի, որ մարդիկ սրտանց ընդունեն ու նրանց մեջ զգույն առաջանա, և զոչումը բերի ճիշտ ապաշխարության: Երբ առաջին դարում մարդիկ դարձի եկան ու ապաշխարեցին, նրանց մոտ հիմքը ճիշտ դրվեց, և միշտ առաքյալների վարդապետությանը հետևող էին:

Երկրորդը՝ գրված է, որ *միաբանությամբ տաճարը երթալու ետեւէ էին*, այսինքն՝ կարող ենք ասել, որ Աստծո Խոսքի վարդապետությունը ճիշտ էր սերմանվել նրանց մեջ, ճիշտ արմատ էր գցել: Երրորդը՝ *հաց կտրելու*, և չորրորդը՝ *աղոթքների ետեւէ էին*: Հաց կտրելը հաղորդության մասին է, և աղոթքների շնորհիվ ամեն բան կատարվում էր միաբանությամբ: Ամեն մարդու վրա վախ ընկավ, առաքյալների միջոցով շատ հրաշքներ ու նշաններ էին լինում, կատարվում էր Տիրոջ Խոսքը: Տերն Իր Խոսքը հաստատում էր հրաշքներով ու նշաններով:

Եվ ամենակարևորը՝ ոչ թե դատում էին միմյանց ու խառնվում շատ հարցերի, այլ մեծարում ու գովերգում էին Տիրոջն ու փառավորում Նրա սուրբ անունը:

Եկե՛ք բոլորս միասին աղոթենք ու ցանկանանք, որ վերը նշված կետերն այսօր էլ կատարվեն, այսինքն՝

այն, ինչ կատարվում էր առաքյալների օրերում, լինի օրինակ այսօրվա մեր եկեղեցու համար ու դառնա մեր ապրելակերպը: Եվ այն, ինչ եղել է առաքյալների օրերում, այսօր էլ կլինի, քանի որ Սուրբ Հոգու գործության գործելու դեպքում ուրիշ բան չի կարող լինել. Սուրբ Հոգին նույնն է ու չի փոխվում:

Իհարկե, հիմա էլ կան դեպքեր, երբ երևում է Սուրբ Հոգու գործը, բայց

դա լինում է երբեմն՝ առանձին դեպքերում: Բայց երբ Սուրբ Հոգու արթնությունը բռնկվի, մենք մաքրությամբ ու սրբությամբ Տիրոջ երեսը կփնտրենք: Եսայիա մարգարեության մեջ գրված է, որ մարդիկ իրենց հույսը դնում էին ոչ թե Տիրոջ, այլ՝ իրենց կառքերի, ձիերի, իրենց կարողության վրա: Այսօր շատ դեպքերում մարդիկ ինչ-որ լավագույն միջոցներ են փնտրում, բայց Աստված փնտրում է լավագույն մարդիկ: Գրված է՝ *Տիրոջ աչքերը բոլոր երկիրը կոյտեն, որպեսզի Իրեն ուղիղ սրտով հարողները ուժովցնեն*: Այսինքն՝ ոչ թե լավագույն միջոցներ, ծրագրեր, կազմակերպչական բաներ է Աստված փնտրում, այլ՝ լավագույն մարդիկ, որ նրանց օգտագործի Իր գործի համար: Երբ Սուրբ Հոգին Աստծո գործությամբ գործի այնպես, ինչպես առաքյալների օրոք էր գործում, Աստծո մաքուր Խոսքը երեխային աճեցնող մայրական կաթի նման կներգործի մարդկանց վրա, քանի որ կաթի մեջ երեխայի առողջ աճի համար ամեն անհրաժեշտ բաները կան: Այդ կաթին ոչ մի բան չեն խառնում՝ ո՛չ գույն, ո՛չ շաքար, ո՛չ յուղ: Այդ կաթի մեջ ամեն ինչ կա, և ջերմաստիճանն էլ այնպիսին է, ինչպիսին անհրաժեշտ է երեխային՝ պետք չէ տաքացնել կամ սառեցնել: Այդպիսին է Աստծո Խոսքը, որը ներգործում է մարդկանց վրա՝ նրան ոչինչ պետք չէ խառնել, պետք չէ այն խարդախել: Առաքյալների խոսքն Աստծո օծությունից էր: Այդպես պետք է լինի նաև այսօր, այսինքն՝ մեր քարոզներն էլ Աստծո օծությունից, երկնքից պետք է լինեն: Օրինակ՝ արևը լավ բան է, բայց նույն արևը կարող է նաև խորշակահար անել: Այդպես էլ Աստծո Խոսքը կարող է օգուտ տալ, բայց նույն խոսքը կարող է նաև մարդկանց վնասել, երբ դրա հետ մարդկային խառնուրդ լինի: Ինչպես լավ բժիշկն է ամեն հիվանդի ճիշտ դեղը տալիս, նույնպես էլ Սուրբ Հոգուց բխած խոսքն է բժշկություն կատարում: Իսկ երբ խոսքը Սուրբ Հոգուց չէ, այլ՝ մարդու մարմնավոր էությունից, այն ոչ թե բժշկում, հակառակը՝ ավելի է հիվանդացնում: Օրինակ՝ երբ մեկին հորդորանք է պետք ու հորդո-

րանքի փոխարեն լինում է խիստ հանդիմանություն, երբ մեկին պետք է խրատ ու խոսքը խրատական չի լինում, այդ խոսքը չի կարող օգուտ բերել, հակառակը՝ օգուտի փոխարեն վնաս կրերի: Քանի որ Սուրբ Հոգուց չէ, չի կարող օգուտ բերել:

Թող Աստված օգնի, որ ամեն բան լինի Աստծո Խոսքի համաձայն: Ապակիներ կան, որոնց նայում ես՝ շատ

գեղեցիկ են, զարդարված տարբեր նախշերով, բայց այդ գեղեցկությունը խանգարում է, որ արևի ջերմությունն ու լույսն ամբողջովին թափանցեն սենյակ: Մարդկային խոսքը կարող է հրապուրող լինել, բայց արդյունքը բացասական է, այն չի կարող փոխել մարդու սիրտը, այլ կարող է ընդամենը հրապուրել մարդուն: Մարդիկ կարող են բեմից սրբություն քարոզել, բայց կարևորն այն է, թե բեմից այն կողմ ինչպիսի՞ կյանք են ապրում: Առաքյալների կյանքն այդպիսին չէր, նրանք քարոզում էին այնպես, ինչպես ապրում էին՝ նրանք «բեմի» վրա, թե «բեմից» այն կողմ նույնն էին: Նրանց խոսքը գործությամբ էր գործում, և այդ գործությունը փոխում էր մարդկանց սրտերը, խավարի գործերն ու կապանքները քանդվում էին: Այսօր էլ Տերը նույնն է, կարող է նույն գործն անել: Դրա համար անհրաժեշտ է, որ եկեղեցին և եղբայրությունը նախանձավոր լինեն, Տիրոջ երեսը փնտրեն, աղաղակեն Աստծուն. «Տե՛ր, մորից շարունակիր այդ Պենտեկոստեն, այդ գործությունն ուղարկի՛ր, որ մարդիկ ապաշխարեն և փրկություն, օրհնություն ու սքանչելիքներ ստանան»: Այդ ժամանակ մեծ բաներ կկատարվեն, որոնք տարիներ շարունակ չեն եղել: Աստված մեկ վայրկյանում կարող է անել այդ: Մենք դրան ենք սպասում:

Աստված տա, որ այս Պենտեկոստեն լինի իսկական Պենտեկոստեն, ոչ թե ընդամենը հիշենք, թե ինչպես է եղել առաքյալների ժամանակ, այլ մեր եկեղեցին լինի այնպիսին, ինչպիսին էր առաքյալների ժամանակ, և ինչպես Քրիստոսը հարություն առավ, այնպես էլ մենք ապրենք հարություն առածի պես՝ փնտրենք ոչ թե երկրավորը, այլ երկնայինը, որպեսզի Քրիստոսը կենդանի ու փառավոր լինի մեր անհատական կյանքում, եկեղեցու և մեր ընտանիքների մեջ: Թող Աստված օգնի, որ դա կատարվի:

**Աստծո և Հիսուս Քրիստոսի ծառա՝
Մամիկոն Ղազարյան**

ՊԵՆՏԵԿՈՍՏԵՒ ՏՈՆԻ ՄԱՍԻՆ

Միրելի՝ եղբայրներ և քույրեր, մայիսի 23-ին ամբողջ աշխարհի քրիստոնյաները տոնում են Պենտեկոստեի կամ Սուրբ Հոգու գալստյան տոնը:

Գործք 2:1-2-ում կարդում ենք. «Երբ Պենտեկոստեի օրը հասավ, ամենն ալ միասին մեկտեղ էին ու հանկարծ երկինքեն ձայն մը եկավ սաստկաշունչ հովի մը ձայնին պես ու բոլոր տունը լեցուց ուր նստել էին: Եւ բաժանուած լեզուներ երեւցան որպէս թէ կրակէ ու ամեն մեկու վրայ նստավ: Եվ ամենն ալ Հոգով Սրբով լեցուեցան ու սկսան ուրիշ լեզուներով խոսիլ, ինչպէս Հոգին իրենց խոսիլ կուտար»:

Այդ օրը աշակերտները մկրտվեցին Սուրբ Հոգով: Հայրը Ռոբու հետ միասին բնակվեց մարդկանց սրտերում, ծնվեց Եկեղեցին՝ արտի մեջ պահված գանձը, պատվական մարգարիտը, որի համար «վաճառական մարդու մը նման» Քրիստոսը ծախեց Իր բոլոր ունեցածը:

Սուրբ Հոգու մկրտությունը Նոր և Հին կտակարաններում Հոր և Ռոբու կողմից խոստացված պարգևն է: Շատ մարգարեներ են մարգարեանում այդ մասին, օրինակ, **Հովել 2:28-29**-ում կարդում ենք. «Իմ Հոգիս ամէն մարմնի վրայ պիտի թափեմ ու ձեր տղաքը եւ ձեր աղջիկները պիտի մարգարեանան... ծառաներուն վրայ ու աղախիններուն վրայ ալ այն օրերը իմ Հոգիս պիտի թափեմ»: Տեր Հիսուս ինքն էլ ասաց աշակերտներին. «Ես իմ Հօրս խոստումը ձեզի կը դրկեմ» (**Ղուկ. 24:49**), «եթէ ես չերթամ, Միսիթարիչը ձեզի չի գար. բայց եթէ երթամ, զանկիս ձեզի պիտի դրկեմ» (**Հովհ. 16:7**): Պետրոսն էլ ասաց Պենտեկոստեի օրը, երբ Սուրբ Հոգին իջավ առաքյալների վրա. «Սուրբ Հոգիին խոստումը Հօրմէն առնելով՝ տարածեց ասիկա, որ դուք հիմա կը տեսնէք ու կը լսէք» (**Գործք 2:33**):

Այս իրականության խորհրդապատկերը մենք տեսնում ենք Հին ուխտում, երբ Աստված ամպով իջավ, Մովսէսի վրա եղած հոգուց առավ ու դրեց յոթանասուն ծերերի վրա: Հոգին տեսանելիորեն հանգչեց նրանց վրա: Բոլորը լսեցին, թէ ինչպէս նրանք մարգարեացան:

Սուրբ Հոգի ստանալով՝ աշակերտները Քրիստոսի վկան լինելու գործությունը առան: Պետրոսը, որ մինչև Սուրբ Հոգով լցվելը երեք անգամ ուրացել էր Քրիստոսին, մկրտությունից հետո, Հովհաննէսի հետ միասին, Սուրբ Հոգով լցված համարձակությամբ քարոզում էր ու ժողովրդին սովորեցնում Հիսուսի միջոցով մեռելների հարության մասին: Իսկ երբ տաճարի իշխաններն սպառնացին նրանց, որ այլևս Հիսուսի անունը չքարոզեն, նրանք պատասխանեցին. «Վասնզի մենք զայն, որ տեսանք ու լսեցինք, չենք կրնալ չխոսիլ» (**Գործք 4:20**):

Սուրբ Հոգու մկրտությունը միշտ ուղեկցվում է.

1. Սուրբ Հոգու գործությամբ ու այլ լեզուներով խոսելու նշանով՝ տեսանելի ու լսելի: Այդ մասին են վկայում Սուրբ Գրքում նկարագրված մկրտության բոլոր վեց դեպքերը: Օրինակ բերենք ընդամենը երկու տեղ. «Անոնք, որ կը հաւատան, այս նշանները անոնց հետ

պիտի երթան... նոր լեզուներ պիտի խոսին» (**Մարկոս 16:17**): Քրիստոսն ասաց. «Հովը ուր որ ուզէ՝ կը փչէ (դա Սուրբ Հոգու գործությունն է), Անոր ձայնը կը լսես (սրանք օտար լեզուներն են)... Այսպէս ալ է այն ամէնը, որ Հոգիէն կը ծնանի» (**Հովհ. 3:8**):

2. Ուրախության, սիրո և մխիթարության զգացումով: Դավիթը մարգարեացավ այդ մասին. «Գետին վտակները պիտի ուրախացնեն Աստուծոյ քաղաքը, Բարձրելոյն սուրբ բնակարանները» (**Մատթ. 46:4**): «Աշակերտները ուրախութեամբ եւ Սուրբ Հոգով կը լեցուեին» (**Գործք 13:52**):

Երբ առաջին անգամ Սուրբ Հոգու պարգև ստացան նաև հեթանոսները, քրիստոնյաները հավատացյալները զարմացան, քանի որ «կը լսէին անոնց լեզուներով խոսիլը եւ Աստուած կը փառաւորէին» (**Գործք 10:44-46**): Այդ նշանի շնորհիվ առաքյալները համոզվեցին, որ հեթանոսներն էլ, հրեաների նման, ընդունելի են Քրիստոսի կողմից և Նրա մեջ մեկ մարմին են կազմում (**Գործք 11:15-17**):

Այլ լեզուներով խոսելը (**Գործք 2:4-11**) նշանակում է, որ Աստծո առջև ժողովուրդների մեջ այլևս չկան լեզուների և այլ տարբերություններ, և որ Հռոմեական կայսրությունում ապրող ու տարբեր լեզուներով խոսող մարդիկ այժմ մեկ են դարձել, վերացել է իրար միջև եղած թշնամությունը և, ինչպէս Պողոս առաքյալն է ասում. «Երկուքը մեկ ըրավ... որպէսզի Իրենով այն երկուքը նոր մարդ մը հաստատեն ու այսպէս խաղաղություն ընեն» (**Եփես. 2:14-15**):

Սուրբ Հոգու պարգևը պատկանում է ոչ միայն Պենտեկոստեի օրը Սուրբ Հոգով մկրտված աշակերտներին, այլև ամենքին, ինչպէս ասվում է **Գործք 2:39-ում**. «Վասնզի խոստումները ձեզի է ձեր որդիներին ու ամեն հեռու եղողներին, որոնք մեր Տեր Հիսուսի անունը կկանչեն»:

Սուրբ Հոգին Աստվածային Երրորդության երրորդ անձն է, Միսիթարիչն է ու Ճշմարտության հոգին, որին այս աշխարհը չի տեսնում և չի ճանաչում, բայց Սուրբ Հոգով լցվածները ճանաչում են, քանի որ նրանց մեջ է բնակվում ու նրանց հետ է լինում: Սուրբ Հոգին նաև սիրո Հոգին է:

Սուրբ Հոգով լցված անձը ազատ է լինում «ես»-ի կապանքներից, վայելում է երանելի ազատությունը, լցվում է սիրով ու չի գնում դատելու, այլ գնում է կործանվող աշխարհ՝ փրկելու մեղավորներին:

Միայն Սուրբ Հոգու լեցունությամբ մենք կարող ենք հաղթանակ ունենալ մեղքի նկատմամբ, լինել ողորմած, ունենալ ներող սիրտ, խաղաղություն անել, սիրել աստվածային սիրով, փոխ տալ առանց փոխարենը սպասելու և ավելի երանելի համարել տալը, քան առնելը:

Քրիստոսին հավատացողն առաջին անգամ Սուրբ Հոգով լցվում է մկրտության ժամանակ, իսկ հետագայում նա կարող է լցվել Սուրբ Հոգու գործության տար-

բեր չափերով: Սկրավելիս Սուրբ Հոգին բնակություն է հաստատում մարդու սրտում:

Սուրբ Հոգու գործությամբ կարող է լցվել նաև Սուրբ Հոգով չմկրտվածը, օրինակ, ինչպես Հին ուխտի մարգարեները կամ Եղիսաբեթը (*Ղուկաս 1:41*): Դա Սուրբ Հոգու գործության այցելությունն է: Այդպիսի այցելություններ ունեցողները պետք է նախանձախնդիր լինեն մկրտվելու Սուրբ Հոգով, որպեսզի Սուրբ Հոգու լիակատար լեցունություն ունենան:

Եթե Սուրբ Հոգով մկրտվածը ծառայության ընթացքում դառնում է «*ոչ սառը ... և ոչ էլ՝ տաք*» (*Հայտն. 3:15*), նշանակում է, որ մարդու հոգին, որը Տիրոջ ճրագն է, գրկվել է յուղից՝ Սուրբ Հոգուց: Քրիստոսն այդպիսիներին ասում է. «*Նախանձախնդիր եղիր ու ապաշխարէ: Ահա ես դուռը կայներ եմ ու կը զարնեմ. եթե մէկը իմ ձայնն լսէ ու դուռը բանայ, անոր քով պիտի մտնեմ եւ անոր հետ ընթրիք պիտի ընեմ, ան ալ՝ Ինձի հետ*» (*Հայտն. 3:19-20*):

Պենտեկոստեի տոնը նշում են Չատիկից հետո՝ հիսուներորդ օրը: Պատահական չէր, որ Սուրբ Հոգին աշակերտների վրա իջավ այդ օրը. դա կապված է հրեաների Պենտեկոստեի տոնի հետ:

Հրեաների Պենտեկոստեի տոնը տարվա երեք գլխավոր տոներից երկրորդն էր: Այն կոչվում էր նաև *շաբաթների տոն* (*Ելից 34:22, Օրինաց 16:16, Բ Մնաց.8:13*) կամ *բերքահավաքի ու երախայրիների տոն*՝ կապված գարու և ցորենի բերքահավաքի հետ (*Ելից 23:16, Թվոց 28:26*): Տոնը նշում էին բերքահավաքի վերջում: Այն համընկնում էր հունձքի երախայրին քահանային բերելու հաջորդ օրվանից, այսինքն՝ Չատիկի օրից հաշվված հիսուներորդ օրվան (*Ղևո. 23:15-16, Օրինաց 16:9-10*):

Պենտեկոստեի օրը հրեա ժողովրդին Աստծո կողմից տրվեցին նաև 10 պատվիրանները և օրենքները: Եգիպտոսի երկրից դուրս գալուց հիսուն օր հետո Աստված քարե տախտակների վրա գրված Օրենքը Մովսեսի միջոցով տվեց հրեաներին: Նա ամպի մեջ Իր փառքով Սինա լեռան վրա երևաց Մովսեսին և նրա

հետ երես առ երես խոսեց քառասուն օր: Լեռը ծուխ էր արձակում ու դողում էր, իսկ ժողովուրդը մեծ վախի մեջ էր: Հետագայում Աստված Հիսուս Քրիստոսի տեսքով Չիթենյաց լեռան վրա Իրեն շրջապատող աշակերտների հետ խոսեց Աստծո օրենքների մասին, բայց լեռը չէր դողում, լսողները վախի մեջ չէին: Աստծո Նոր ուխտի պատվիրանները գրվում էին ոչ թե քարե տախտակների վրա, այլ՝ մարդկանց սրտերի մեջ:

Մովսեսին տրված օրենքներն ու պատվիրանները չէին կարող բացահայտել Աստծո էությունը, և օրենքով ոչ ոք չի կարող մոտենալ Աստծուն: Այդ էր պատճառը, որ Սինա լեռան ստորոտին Աստված սահման դրեց և ասաց Մովսեսին. «*Իջիր ժողովրդին պատուիրե, որ չըլլա թե Տերը տեսնելու համար սահմանէն անցնին ու անոնցմէ շատերը կորսուին*» (*Ելից 19:21*): Հետագայում Աստված հայտնեց Իրեն Քրիստոսով, որ Աստծո էության բուն պատկերն է: Աստված Սեր է և մեր հանդեպ ունեցած Իր սերը հայտնեց, երբ դեռ մեղավոր էինք: Քրիստոսը մեր մեղքերի համար մեռավ, որպեսզի

մենք ապրենք Նրա կյանքով:

Մովսեսը, լեռան վրայից իջնելով, տեսավ, թե ինչպես էր հրեա ժողովուրդը տրվել կռապաշտության, որի արդյունքում երեք հազար հոգի մեռան (*Ելից 32:28*): Այդ օրվանից շատ ու շատ տարիներ հետո Պենտեկոստեի օրը երեք հազար հոգի ոչ թե մեռան, այլ մկրտվեցին և ավելացան եկեղեցում:

Սիրելի՛ հավատացյալ եղբայրներ ու քույրեր, եկե՛ք չմարենք կյանքի կրակը, այլ լցվենք Սուրբ Հոգով, ամենքս մեր անձնական շահը չփնտրենք, այլ սիրենք իրար, սովածին հաց տանք, ծարավին՝ ջուր, օգնենք աղքատին, կարիքավորին, չքավորին, բարձրացնենք Աստծո սուրբ անունը, որպեսզի Տերը մեզ ասի՝ ապրե՛ս, բարի ու հավատարիմ ծառա, մտի՛ր քո Տիրոջ ուրախության մեջ: Ամեն:

**Հրահատ Ամիրքեկյան
ավագ հովիվ**

Նրանք, ովքեր Աստծուն են նայում եւ Նրան են մոտենում, Նրա գեղեցկությունն են առնում:

Գ.Նարեկացի

Կա մի գիրք, որում ամեն բան ասված է, որից հետո ոչ մի բանի մեջ կասկած չկա, անմահություն գիրք, հավիտենական ճշմարտության եւ հավիտենական կյանքի սրբազան գիրք... դա Ավետարանն է:

Բեկինսկի

Ավետարանը գիրք չէ, այլ գործ եւ ուժ ունեցող Կենդանի էություն, որը հնազանդեցնում է Իրեն դիմակայող ամեն բան:

Նապոլեոն

Ամեն մի անհատի սրտում մի դատարկություն կա, որը կարող է լցնել միայն Աստված՝ Իր Որդու՝ Հիսուս Քրիստոսի միջոցով:

Պասկալ

ԴՈՒԱՅՏ Լ.ՄՈՒԴԻ «Դուայտ Լ. Մուղիի կյանքը» գրքից, որը գրել է նրա որդին

*«Երկու կին, որ միշտ գնում էին Մուղիի
հավաքություններին և զբաղեցնում էին առաջին
տեղերը, նրա մեջ հոգևոր ուժի մեծ քաղց
և ծարավ արթնացրին»:*

Պաշտամունքի ավարտից հետո կանայք միշտ
ասում էին նրան. «Մենք աղոթում ենք Ձեզ համար»:
Մուղին հարցնում էր. «Իսկ ինչո՞ւ դուք չեք աղոթում
մյուս հավատացյալների համար»: Կանայք պա-
տասխանում էին. «Որովհետև Դուք Սուրբ Հոգու
գործության կարիքն ունեք»:

Շատ տարիներ անց, մտաբերելով այդ դեպքի
մասին, պարոն Մուղին ասում էր. «Ես գործության
կարի՞ք ունեմ: Ես համարում էի, որ ունեմ այդ
գործությունը: Չիկագոյում ես ունեի ամենամեծ եկե-
ղեցիները, որոնցում կային բազմաթիվ նորահա-
վատ մարդիկ: Բայց այդ երկու աստվածապաշտ
կանայք ճիշտ էին անում, որ աղոթում էին ինձ հա-
մար, և հատուկ ծառայություն իրականացնելու հա-
մար օծություն ունենալու մասին նրանց համոզիչ
խոսքերն ինձ հարկադրեցին միտք առնել: Ես
նրանց հրավիրեցի ինձ մոտ գրույցի, և նրանք
աղոթքի մեջ խնդրեցին Աստծուն, որ ես լցվեմ Սուրբ
Հոգով: Այդ ժամանակ իմ հոգում մեծ քաղց առաջա-
ցավ: Ես չէի հասկանում, թե ինչ է կատարվում: Ես
ուրախությունից բարձրաձայն գոչում էի, նախկի-
նում ինձ հետ մման բան չէր եղել: Ես զգացի, որ
կյանքը արժեք չի ունենա, կկորցնի իմաստը, եթե ես
ծառայության համար չունենամ այդ գործությունը»:

Այն պահին, երբ պարոն Մուղին գտնվում էր այդ
վիճակում, Չիկագոն հրդեհի պատճառով հայտնվել
էր մոխիրների մեջ: Հրդեհն ավերել էր գրեթե ողջ
քաղաքը: Մուղիի եկեղեցին հիմնովին այրվել էր: Այ-
նուհետև կրակը տեղափոխվել էր գետի մյուս կողմը,
և Մուղիի ընտանիքն ստիպված էր փախչել գիշե-
րով, որովհետև կրակն արդեն հասել էր իրենց
տանը:

Երբ նրա կինն ու ընտանիքի անդամները
ապաստան գտան բարեկամների մոտ, Մուղին
նվիրվեց հրդեհից տուժածներին օգնություն հասց-
նելու գործին: Նա մեկնեց Արևելք, որպեսզի գումար
հայթայթի տուժածների և նոր եկեղեցի կառուցելու
համար: Այդ ընթացքում պարոն Մուղիի ներսում
հոգևոր ուժի քաղցը չէր մեղմվում: «Ես հակված չէի
գումար հավաքելու,- պատմում էր նա,- ես ուժ չունե-
ի խնդրելու այդ մասին: Ես անդադար խնդրում էի
Աստծուն, որ ինձ լցնի Իր Հոգով»:

Սուրբ Հոգով մկրտությունը. «Մի անգամ, երբ ես

Նյու-Յորքում էի... օ՛հ, ի՞նչ օր էր, ես չեմ կարող
նկարագրել: Ես շատ հազվադեպ եմ այդ մասին խո-
սում... Ինձ համար դա չափազանց մեծ սրբություն
է, որպեսզի հիշատակեմ այդ մասին: Պողոս առաք-
յալն էլ այդպիսի մի սրբություն ուներ, որի մասին
տասնչորս տարվա ընթացքում ոչ մի անգամ չխո-
սեց:

Ես միայն կարող եմ ասել, որ Աստված հայտնի-
վեց ինձ և թույլ տվեց այնպես ուժգին զգալ Իր սերը,
որ ստիպված էի խնդրել Նրան ձեռնպահ մնալ հե-
տագա գործողություններից: Ես նորից սկսեցի քա-
րոզել: Իմ քարոզները չէին տարբերվում նախորդնե-
րից, ես նոր ճշմարտություններ չէի ասում, բայց, այ-
նուամենայնիվ, հարյուրավոր մարդիկ դառնում էին
Քրիստոսին: Հիմա, ունենալով այդ օրհնյալ փորձը,
ես իմ վիճակը երբեք չեմ փոխի նախկինի հետ, եթե
նույնիսկ դուք ինձ ողջ աշխարհն առաջարկեք:
Դրա հետ համեմատած մնացած ամեն ինչ հող ու
մոխիր է թվում»:

ԶԱՐԼՁ ՖԻՆՆԻ

Զարլզ Ֆիննին պատմում էր. «Մարդկային լեզ-
վով հնարավոր չէ նկարագրել այն չքնաղ սերը, որը
լցվեց իմ սրտում, երբ ես մկրտվեցի Սուրբ Հոգով: Ես
բարձրաձայն լացում էի այդ սիրուց և չզիտեի, թե
ինչպես դա ասեմ, բառացիորեն նկարագրեմ իմ
սիրտը լցնող զգացմունքների գետը»:

ՀԱՅՏՆԻ ԱՎԵՏԱՐԱՆԻՉՆԵՐԸ (մոտ 1820-1920 թթ.)

XIX դարում Շոտլանդիայում՝ Պորտ-Գլազգո-
յում տեղի ունեցած ավետարանական վե-
րածնունդը ղեկավարում էին Ջեյմս և Ջորջ Մակ
Դոնալդները՝ անբասիր բնավորության տեր
մարդիկ: Այս շրջանում տեղի ունեցան բազմաթիվ
մկրտություններ:

1830 թվականին Լոնդոնի հովվական եկեղեցու
անդամ դոկտոր Թոմփսոնն այդ մասին տեղյակ
պահեց իր հովվին՝ Էդվարդ Իրվինգին: Իրվինգի
եկեղեցու հավատացյալները, հիսունականների
մման, սկսեցին ձգտել Սուրբ Հոգով մկրտվելու և
ստացան այն: Նրանք սկսեցին խոսել օտար լեզու-
ներով և մարգարեանալ հասարակական պաշտա-
մունքների ժամանակ:

Վերածնունդ սկսվեց նաև Շվեդիայում, Իռլան-
դիայում, Ռուսաստանում և Հայաստանում:

Մ ՈՒՐՔ ՀՈԳՈՒ ՄԱՍԻՆ

Տեր Հիսուսի հարությունից
Քառասուն օր էր անցել,
Եվ պետք է Նա երկինք գնար,
Փառքով Հոր մոտ համբարձվեր:

Երկինքներից վեր բարձրացավ,
Աստծո աջ կողմը նստեց,
Ու Սուրբ Հոգու խոստմունքը Նա,
Հորից առած, ուղարկեց:

Եվ սաստկաշունչ քամու նման
Պենտեկոստե մեծ տոնին
Երկիր իջավ Աստվածության
Երրորդ անձը՝ Սուրբ Հոգին:

Իսկ թե որն է Նրա գալու
Նպատակը մեր կյանքում,
Իմանում ենք Աստծո Խոսքից,
Նա է միայն ճիշտ հայտնում:

Սուրբ Հոգին է հանդիմանում
Մեղքի համար աշխարհին,
Որ ապրում են առանց Աստծու,
Չեն հավատում Քրիստոսին:

Նա է Աստծո փառքի լույսը
Մեր սրտերում ծագեցնում
Եվ Քրիստոսի Ով լինելը
Ճշմարտությամբ մեզ հայտնում:

Նրանով ենք մենք Աստծուն
Աղաղակում. «Աբբա Հայր»,
Նրանով ենք մենք կառուցվում
Աստծո համար սուրբ տաճար:

Նա է դնում Աստծո տան մեջ
Սպասավորներ, հովիվներ,
Եվ շինության համար բաշխում
Անոթներին պարգևներ:

Նրանով է Աստծո սերը
Մեր սրտերում սփռվում,
Նրանով է դարձյալ մեր մեջ
Հոգու պտուղ երևում:

Տկարության պահերի մեջ
Մեզ օգնում է, զորացնում,
Եվ սուրբերի համար նաև
Բարեխոս է Նա լինում:

Սուրբ Հոգին է Տեր Հիսուսի
Խոսքերը մեզ հիշեցնում,
Երբ լինում ենք մեղության մեջ,
Նա է մեզ մխիթարում:

Հալածվելիս եթե դու
Առյանների մատնվես,
Մի՛ մտածիր, թե ինչ խոսես,
Սուրբ Հոգին քեզ կհայտնի:

Նրանով ենք մենք սրբանում,
Լցվում սիրով, զորությամբ,
Եվ սուրբերի հարությունը
Նրանով պիտի կատարվի:

Արդ, ուզո՞ւմ ես, ի՞նչ բարեկամ,
Դու էլ առնես հարություն.
Ուրեմն, լցրո՛ւ լապտերը քո
Կույսերի պես իմաստուն:

Միքելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք Ձեր դիտողությունները, առաջարկություններն ու տպավորություններն ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք Ձեր արձագանքները:

«Բարի լուր» ամսաթերթը տարածվում է անվճար և տպագրվում է հոժարակամ նվիրատվությունների շնորհիվ: Նվիրատվությունները կարող եք ուղարկել խմբագրություն: Հեռ.՝ 093-53-25-26, 093-95-49-30, էլ. փոստ՝ bari_lur_09@mail.ru